

Posudek oponenta práce Bc. Pavly Štěpánkové, *Koncept biopolitiky v díle Michela Foucaulta s konkrétním zaměřením na bezpečnost v rámci oblasti ČR od roku 1990.*

Martin Švantner, PhD

Předkládaná práce dle mého soudu splňuje nároky kladené na diplomové práce. Kladně hodnotím zejména výběr podnětného tématu, slušnou stylistickou úroveň a v rámci interpretace vybraných témat z Foucaultova díla i argumentační soudržnost.

V práci však shledávám několik problematických míst. První a nejdůležitější výhradou je ta, že se autorce příliš nepodařilo propojit poměrně zasvěcený výklad Foucaultových perspektiv na problematiku moci a politiky s těmi pasážemi, které jsou věnovány drogové problematice. Práce tak budí spíše dojem přípravné studie, které chybí dotažení k nějakým jasným východiskům. Ostatně v závěru textu autorka v podstatě opakuje a shrnuje to, co napsala podrobněji úvodních pasážích.

Výhrady k obsahové a formální stránce

V práci se objevuje poměrně mnoho nečestností, nebo spíše právě nedotažených věcí, předkládám výčet některých z nich.

Str. 10: např. by bylo dobré říci, že přestože byl Foucault až obsesivně zaměřen na 19. století, rozhodně se nezdráhal komentovat i „současné dění“; str. 2: že diskursem, který Foucault tematizuje v rámci komentáře, nejsou samotné náboženské texty ale právě jejich exegeze; pokud se něco „mění s vývojem společnosti“, je také dobré uvést které období dějin má autorka na mysli; v rámci Foucaultova díla pak působí nesamozřejmě výrok, že autor nás z jeho perspektivy spojuje s „reálným světem“; str. 13: autorka by měla vymezit to, co si Foucault pod termín odlišnost a standard představoval; vyhnout se zkreslujícím floskulím jako „jakási analýza“, „odjakživa“; „jakýsi důkaz boží existence“; str. 13: nerozumím docela tomu, proč autorka používá namísto standardního sousloví „vůle k vědění“ zvláštní tvar „vůle po vědění“; str. 15: je otázkou k diskusi, zda Foucault opravdu opustil archeologii zcela ve prospěch genealogie (není tomu tak); str. 16: autorka by možná měla vysvětlit, jak tedy Foucault ve svých analýzách rozumí „objektivnímu“ a „subjektivnímu“, resp. jak jim rozumí autorka v rámci své analýzy (hovoří o předmětu, předmětu-diskursu, subjektu, individuu a objektu). V práci lze také nalézt několik sporných míst, kde by se slušelo uvést odkaz. Str. 9 – pro jaké sociology byl Foucault inspirací; str. 10: hodilo by se doplnit,

že Foucault se ve svých úvahách vyjadřuje zejména ke klasickému liberalismu (nicméně autorka tak činí níže v příslušných kapitolách); str. 11: kde „označil“ něco jako „předmět diskurs“; pokud Foucault něco „předkládá“ (označuje, mluví...) je třeba uvést kde tak činí; zřejmě při formátování či nepozorností autorky vypadla na této straně pozn. pod čarou č. 5; str. 12: cizí slova (*énoncé*) by se hodilo vyznačovat kurzívou; pokud autorka povšechně hovoří o filosofické analytice a gramatice, měla by uvést alespoň o jakou analytiku a gramatiku se jedná (zejména pokud jsme na katedře, která nese ve jménu termín sémiotika); na straně osmnáct se nachází zřejmá parafráze, která není odkázána; na str. 19 by dle mého soudu bylo dobré, kdyby autorka vysvětlila hlouběji Foucaultovo pojetí pastýřské moci (pokud chce popsat původ a kořeny vzniku „disciplíny“) atd.

Nabízí se otázka, proč se autorka nepodívala pro inspiraci přímo na ty texty, kde Foucault hovoří o drogách přímo (zejména v rozhovorech apod.)

Co se části věnované drogám týče, autorka měla lépe uvážit použití zdrojů – zejména se vyvarovat použití zdrojů ala wikipedie (odkaz www.rect.muni.cz/drogy/POKUS/casti/history.htm za odborný příliš považovat nelze, navíc je nefunkční).

Zásadní výtkou však zůstává, že ačkoliv je první část zaměřená na Foucaultova východiska, čtenář se jejich aplikace nedočká. Což je škoda, protože je tak zcela zabit potenciál jinak slibné práce. Z tohoto důvodu a z důvodu poměrně velkého množství nepřesností a formálních nedostatků navrhuji předběžné hodnocení velmi dobře až dobře.

M. Š.